

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

junij ■ 2020

*Iz njegovega osrčja bodo tekle reke žive vode
(Jn 7,38)*

Sprejela bom krst

*J*zhajam iz 5-članske družine, v kateri je bila krščena le moja mama, mi trije otroci ne, za očeta pa ne vem. Vera se pri nas ni prakticirala, vendar so se krščanska načela v vsakdanjem življenju kar upoštevala. Mamina mama, njene sestre in njihovi otroci so bili večinoma vsi krščeni in vera je bila del njihovega življenja. Z njimi sem vsako poletje svojega zgodnjega otroštva preživela počitnice in sem se vere kar tako, mimogrede, navzemala.

Prvih pet razredov osnovne šole sem obiskovala v Rimu in tam sem se s cerkvenim naukom srečevala vsakodnevno, saj je bil verouk eden od šolskih predmetov. Ena od sošolk, Daniela, me je še posebej vzljubila, me bodrila in podpirala v veri. Kadar sva le mogli, sva skupaj obiskovali cerkev in cerkvene obrede. Spomin na to obdobje je čudovit in vesel, a ta čas je bil pretrgan, ko smo se z družino preselili v Beograd. Povsem nov svet, ki ga je bilo treba še spoznati. Hkrati sem ugotavljala, koliko lepega in dobrega sem morala zapustiti, ko sem zapuščala topel krščanski svet

in se znašla v novem svetu, kjer se nisem več srečevala s toplino krščanstva. To je bilo v prvi polovici 60. let ... Kako težko mi je bilo to sprejeti – verjamem, da mi je bil v oporo le Bog!

Naj preskočim na zrelejše obdobje svojega življenja, ki me je globoko zaznamovalo z vse prezgodnjo smrtjo življenjskega partnerja in mi naložilo odgovornost materinstva, skrbi za vsakdanji kruh, za streho nad glavo. Pri tem so mi izdatno pomagali starši, a pri 34 letih sem izgubila tudi mamo in takrat se mi je svet začel sesuvati.

Nekega popoldneva sem kot ohromljena obstala sredi dnevnice sobe in v trenutku skrajnega obupa začutila, da nimam več moči za noben korak. Takrat sem začutila trepljanje na rami, v moji zavesti pa so se oblikovale besede: »Vse bo še dobro, nisi sama!« Veliko je bilo še trenutkov praznine in nemoči, ob dveh nevarnih boleznih, ob dvakratni izgubi službe. Ampak vsakič sem močno zaupala v rešitev, kajti nisem bila več sama.

On, naš Bog, ki ljubi nas vse, mi je vlil zaupanja, čeravno ga nisem posebej častila, čeprav nisem prejela zakramentov! Je že tako, da moramo sami najti pot do njega, kajti Jezus nas bo z veseljem sprejel v svoje srce. Tako dolgo me je

spremljal, mi pomagal, me bodril in zdaj je čas, da se mu srčno zahvalim, ga častim in oznanjam njegovo dobroto, potrpljenje, podporo, zaščito.

Odpira mi tisti svet, ki ga vsi tako zelo iščemo in potrebujemo. Ne prazen svet materialnega, temveč duhovno bogat svet, v katerem in s pomočjo katerega lahko uživamo Božje stvarstvo tudi z omejenimi sredstvi – človek ne rabi veliko, če ima vero. Ko jo imaš, si srečen in izpopolnjen.

Dobro bo vedno obstalo, kajti daje moč, navdih in veselje. In dobro je tisto, v kar lahko verjamem, kajti samo z dobrim nas naš Gospod krepi.

Ljubica Costello

Ali kristjani lahko živimo brez evharistije?

Poglobimo se v nekaj gotovo nezadostnih vrsticah v postavljenem vprašanju, ki je spričo nedavnih omejitev nedvomno aktualno. Najbolje bo, da začnemo s Svetim pismom. Jezus pravi: »Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene jé, živel po meni.« (Jn 6,56–57) Ta članek ni obširna razprava, zato naj bo dovolj, da na kratko povemo, da je katoliška razlaga tega odlomka dobesedna. To pomeni, da svetniki in cerkveno učiteljstvo v teh Jezuso-

vih besedah vidijo Jezusovo telo – sveto evharistijo. Treba je jesti Jezusovo telo, če želim po njem živeti, kar je krščansko življenje – svoboda v Kristusu. Tega telesa ne more nadomestiti ali zamenjati niti molitev v naravi niti rekreacija ali šport niti nedeljski družinski izlet, ki ga poimenujemo »maša«, kaj šele nakup bolj ali manj potrebnih izdelkov. Tisto, kar jem – po tistem živim.

Kar smo povedali do sedaj, je precej teoretično – poskusimo to povedati bolj praktično. To v osnovi ni tako lahko, ker je delovanje svete evharistije tiho in zavito v nekakšno skrivnostnost. Kristjan, ki vredno prejema sveto evharistijo, običajno nima nekih močnih občutij, ampak se zdi, kakor da ni nič. Pa ni res, da ni nič, ampak je nekaj – pravzaprav je nekaj zelo velikega, čeprav je naši zaznavi skrito. Jezus to trdi v zgornjem stavku iz Janezovega evangelija in ne laže. Edini pogoj je, da evharistijo prejmemo vredno, drugače nam škoduje, ne pa koristi.

Vrnimo se h konkretnemu. V času, ko so bili ljudje odrezani od svetih zakramentov, sem pri nekaterih zaznal spremembo. Po telefonu sem se pogovarjal z dekletom iz Ribnice, ki je bilo sicer vedno veselo. Med tem pogovorom pa ni bilo zaznati te živosti, tako da me je imelo, da bi jo vprašal, ali se je kaj zgodilo. V pogovoru pa sem spoznal, da je težko kaj drugega kakor pomanjkanje Božjega kruha za notranje življenje. Podoben občutek sem dobil pri obisku svojih staršev in svaka – niso bili enaki, kakor sem jih bil vajen, čutilo se je. Poznalo se je, da niso bili pri spovedi in pri sveti evharistiji. Proti koncu tega obdobja je k meni prišel človek s prošnjo po zakramentih. Upam, da mi škof ne bo zameril, ampak tega mu preprosto nisem mogel odreči (nenazadnje mi tako naroča tudi ZCP v kanonu 843, po katerem imajo pravilno pripravljene verniki pravico do zakramen-

to). Dogodek pa je bil dodaten dokaz, da kristjani brez evharistije ne moremo – ta človek je odšel drugačen. To bi se videlo iz letala. Zdelo se mi je, da tega sprva niti ni zaznal, vendar se mu je sprememba videla na obrazu.

Takih dogodkov je še kar nekaj in verjetno so se zgodili tudi zato, da bralce tega članka spodbudim k pogostemu vrednemu pristopu k sveti evharistiji (k čemur v paketu seveda spada sveta spoved). Dragi farani – prvi kristjani so v svoji gorečnosti zastavili celo svoja življenja, da bi mogli prejemati sveto evharistijo. Samo z Jezusovim telesom je v meni Božje življenje, samo z Njim morem opravljati Božja dela in živeti kot svoboden kristjan, samo z Njim in v Njem morem širiti luč in hoditi po poti, ki vodi v življenje. Kristjani brez evharistije resnično ne moremo.

Aljaž Kraševac

Moč evharistije

Zame je evharistija privilegij, ki mi v vsej polnosti daje in vrača Božje življenje. Čeprav je najintimnejše srečanje med menoj in Gospodom, je hkrati tudi dejanje, ki me najbolj odpira za odnos z drugimi. Kristusa ne prejemam zato, da se bom zasanjala od njegove ljubezni, ampak da bom v njem

Z njim, Očetom in med seboj. Po Svetem Duhu. To je njegova pot.

Njegova ljubezen je velikonočna. Izdana je od nas ljudi, ki nas tako ljubi, da se nam pusti ubiti. Umre in nato vstane za nas. Dolgo nisem vedela, da moram tudi sama skozi veliko noč, da bom lahko vsaj malo

prepoznala tudi druge brate in sestre. Da jih bom lažje sprejemala. Še več, da jih bom ljubila, da bom ljubila tudi svoje sovražnike. Jezus od mene veliko zahteva, a me kreпча s svojim telesom in krvjo, da zmorem tudi nemogoče stvari. Želi, da kot njegovi učenci bivamo drug v drugem. Želi, da smo eno.

razumela svojega Učitelja in njegovo daritev. Danes vem, da je s svojo smrtjo premagal tudi mojo smrt. Kolikokrat pridem v cerkev uničena in utrujena od stresnega življenja in me dvigne. Kolikokrat sem lačna njegove ljubezni in me nahrani s svojim telesom. Kolikokrat sem sebična in zavrta vase in me odpre

za odpuščanje in nove odnose. Za onostranstvo. Vse lahko preložim nanj. Kako hitro se utrudim za dobra dela, ko sem prazna in brez njega. Če dalj časa ne slišim Božje besede in ne prejemam njegovega telesa in krvi, moje življenje postane posvetno in površinsko.

Ne gre za romantično ljubezen, ki mine. Njegova ostane. Ne izgine. Sam je rekel, da če ne jemo njegovega telesa in ne pijemo njegove krvi, nimamo življenja v sebi. Ne zase ne za svojega moža ne za svoje otroke. Za nikogar. On je tisti, ki daje življenje. To sem še posebej izkusila v času koronakrize, ko nismo mogli zakramentalno prejemati obhajila in biti v resničnem občest-

vu. Ob vsem internetu in prenosu svetih maš sem imela občutek, da jem drobtinice z bogataševe mize in ostajam lačna. Žejalo me je po resnični evharistiji, po bratih in sestrah v Kristusu. Po Cerkvi. V trenutku, ko sem skupaj z drugimi ponovno vstopila v Cerkev, so mi pritekale solze v oči. Če mi ne bi bilo nerodno, bi jih dolgo pustila teči. Od olajšanja in veselja, da imam privilegij, da me je Gospod ponovno povabil na živo gostijo svojega telesa in krvi. Skupaj z vsemi tistimi, ki nas resnično žeja po njem. Kajti prišel je, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju.

Zdenka Sušec

*Čim bednejša in slabotnejša je duša,
tem pripravnejša je za žrtev ljubezni,
tem sprejemljivejša za delo vžigajoče
in prenavljajoče božje ljubezni.*

(sv. Terezija Deteta Jezusa)

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

zupnija.lj-zale@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Primož Brovč
Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00

Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 19.00

SOBOTE: 19.00

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI

ponedeljek, torek, četrtek in petek

8.30–9.30 in 17.00–17.45

SPOVEDOVANJE

NEDELJE: 7.30–7.50 in 9.30–10.30

DELAVNIKI: 18.30–19.15

SOBOTE: 18.30–18.50

Pričakujemo ...

PETEK, 5. JUNIJ

- prvi petek, obhajanje bolnikov in ostarelih na domu
- od 20.00 do 22.00 adoracija

TOREK, 9. JUNIJ

- ob 19.45 večer Knjiga in čaj na župnijskem dvorišču: pogovor o življenjski izkušnji križa z Alešem Kramolcem, avtorjem knjige Vozim skozi življenje

ČETRTEK, 11. JUNIJ

- sveto Rešnje telo in kri, slovesni praznik: svete maše ob 9.00 in 19.00, v Tomačevem ob 18.00; ob 19.00 procesija z Najsvetejšim – otroci prinesejo v košaricah drobno cvetje, da ga bodo posipali pred Jezusom

NEDELJA, 14. JUNIJ

- ob 10.00 prejem zakramentov letošnjih katehumenov

PETEK, 19. JUNIJ

- Srce Jezusovo, slovesni praznik: svete maše ob 9.00 in 19.00

SOBOTA, 20. JUNIJ

- ob 10.00 prvo sveto obhajilo

SREDA, 24. JUNIJ

- rojstvo Janeza Krstnika, slovesni praznik: svete maše ob 9.00 in 19.00

ČETRTEK, 25. JUNIJ

- dan državnosti, slovenski državni praznik, molimo za našo domovino

PONEDELJEK, 29. JUNIJ

- sveti Peter in Pavel, slovesni praznik: ob 9.00 mašniška posvečenja v ljubljanski stolnici; molimo za letošnje novomašnike